

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 58

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 23 ianuarie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 413 din 6 noiembrie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002.....	2-5	1.604/2003. — Hotărâre privind aprobarea stemei municipiului Alba Iulia, județul Alba.....	10-11
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.546/2003. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor de conservare și restaurare a bunurilor culturale mobile clasate.....	5-9	1.614/2003. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 312/2003 privind producerea și valorificarea legumelor de câmp.....	11-14
DECIZII ALE CONSILIULUI CONCURRENTEI			
		484/2003. — Decizie cu privire la concentrarea economică realizată de Liberty Media Corporation prin achiziționarea controlului majoritar asupra UnitedGlobalCom Inc.	14-15
		514/2003. — Decizie privind concentrarea economică realizată de Societatea Comercială „CONSPROIECT“ — S.A. Reșița prin dobândirea controlului unic direct asupra Societății Comerciale „RECONS“ — S.A. Reșița.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 413**

din 6 noiembrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002.

Excepția a fost ridicată de Elena Ecaterina Popescu în Dosarul nr. 10.309/2001 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal este prezentă Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași, prin consilier juridic Toader Postelnicu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași solicită respingerea excepției, arătând că textele criticate nu contravin prevederilor constituționale. Astfel privitor la susținerea potrivit căreia textele criticate ar contraveni prevederilor art. 135 alin. (6) din Constituție, arată că prin modificarea alin. (4) și abrogarea alin. (5) ale art. 16 din Legea nr. 10/2001 nu s-a creat un vid legislativ, întrucât sunt în vigoare dispozițiile Legii nr. 18/1991, ale Legii nr. 112/1995 și ale Legii nr. 10/2001. Legiuitorul a instituit însă dispoziții distincte cu privire la proprietatea statului, care, însă, nu contravin Constituției. Astfel susținerea autorului excepției potrivit căreia beneficiarii vreunui drept stabilit de Legea nr. 10/2001 nu-și mai pot realiza acel drept este nefondată, deoarece Legea nr. 10/2001 prevede,

în cazul terenurilor aflate în domeniul public, restituirea prin echivalent, dând astfel posibilitatea acționării pe calea dreptului comun. Cu privire la încălcarea art. 114 alin. (4) din Constituție se arată că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 este justificată de un caz excepțional, astfel cum a fost definit prin Decizia Curții Constituționale nr. 65/1995. Și, în sfârșit, în legătură cu încălcarea alin. (1) al art. 114 din Constituție, arată, de asemenea, că emiterea de ordonanțe de către Guvern este limitată la domenii care nu fac obiectul legii organice numai în ceea ce privește ordonanțele emise în temeiul unei legi de abilitare. Această limitare nu privește însă și ordonanțele de urgență. Invocă în acest sens jurisprudența Curții.

În susținere se depun note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 10.309/2001, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002.**

Excepția a fost ridicată de Elena Ecaterina Popescu.

În motivarea excepției se susține că prin abrogarea alin. (5) al art. 16 din Legea nr. 10/2001 „se creează un vid legislativ privind reglementarea imobilelor preluate fără titlu valabil, aflate în posesia statului”. În acest fel se încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece, susține autorul excepției, „persoane aflate în aceeași situație nu împărtășesc aceeași soartă, și anume în cazul unui imobil preluat de stat fără titlu valabil și aflat în posesia sa, adică la o societate aparținând APAPS-ului, restituirea în natură

este regula, pe când în cazul imobilelor aflate în posesia statului și trecute în administrarea unei instituții de învățământ situația este opusă“.

De asemenea autorul excepției apreciază că sunt încălcate și dispozițiile art. 114 alin. (1) și (4), precum și ale art. 135 alin. (6) din Constituție.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 16 din Constituție, deoarece nu se poate considera că există discriminare între persoanele care, înainte intrării în vigoare a textului legal criticat, puteau beneficia de măsuri reparatorii, iar după acest moment nu mai sunt considerate persoane îndreptățite.

Se arată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate potrivit căreia ordonanța de urgență ar încălca dispozițiile art. 114 alin. (4) din Constituție, deoarece interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele simple iar nu și pe cele de urgență. De altfel, o asemenea limitare nu este prevăzută în art. 114 alin. (4) din Constituție, deoarece cazul excepțional ce impune adoptarea unor măsuri urgente pentru salvagardarea unui interes public poate reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, că textele legale criticate nu creează nici o discriminare între persoanele îndreptățite la măsurile instituite prin această lege de retrocedare. În ceea ce privește art. 135 alin. (6) din Legea fundamentală se arată că aceste dispoziții constituționale se aplică numai după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate, ele neavând aplicabilitate în cazul de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile titlului I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate

în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, care au următorul conținut:

TITLUL I: Modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Art. 1. *Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 3 se introduce alineatul (2) cu următorul cuprins:*

„(2) Ministerele, celelalte instituții publice ale statului sau ale unităților administrativ-teritoriale, inclusiv cele autonome sau independente, regiile autonome, companiile/societățile naționale, societățile comerciale cu capital de stat, precum și cele privatizate potrivit legii, nu au calitatea de persoane îndreptățite și nu fac obiectul prezentei legi.“

2. *Alineatul (4) al articolului 16 va avea următorul cuprins:*

„(4) Bunurile stabilite potrivit procedurii prevăzute la alin. (2) sunt, pe durata afectării de interes public, bunuri proprietate publică și au regimul prevăzut de lege.“

3. *Alineatul (5) al articolului 16 se abrogă.*

4. *La articolul 34 se introduce alineatul (5) cu următorul cuprins:*

„(5) În vederea asigurării surselor pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent sub formă de titluri de valoare nominală și prin acțiuni, se rezervă o cotă de până la 20% din capitalul social de la societățile sau companiile naționale rezultate din reorganizarea regiilor autonome. Stabilirea cotelor și alocarea titlurilor de valoare nominală sau, după caz, a acțiunilor se fac potrivit normelor metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului.“

5. *La articolul 51 se introduc alineatele (2) și (3) cu următorul cuprins:*

„(2) Cererile sau acțiunile în justiție privind restituirea prețului actualizat plătit de chiriașii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, au fost destiinate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxe de timbru.

(3) Plata sumelor prevăzute la alin. (2) se face de către Ministerul Finanțelor Publice din fondul extrabugetar constituit în temeiul art. 13 alin. 6 din Legea nr. 112/1995.“

6. *După articolul 51 se introduce articolul 51¹ cu următorul cuprins:*

„Art. 51¹. — În vederea organizării executării prevederilor prezentei legi, Guvernul este abilitat să emită norme metodologice de aplicare unitară a acesteia.“

Textele constituționale invocate sunt art. 16 alin. (1), art. 114 alin. (1) și (4) și art. 135 alin. (6).

Potrivit Constituției republicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, cu reactualizarea denumirilor și renumerotarea textelor, art. 114 alin. (1) a devenit art. 115 alin. (1), art. 114 alin. (4) a devenit art. 115 alin. (4), iar art. 135 alin. (6) a devenit art. 136 alin. (5).

Analizând susținerile autorului excepției în lumina textelor constituționale în vigoare la data adoptării ordonanței de urgență, Curtea reține următoarele:

Autorul excepției susține că prin abrogarea alin. (5) al art. 16 din Legea nr. 10/2001 „se creează un vid legislativ privind reglementarea imobilelor preluate fără titlu valabil, aflate în posesia statului”.

Având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „*În exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului*”, Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că nu se poate substitui legiuitorului pentru completarea sau modificarea reglementărilor adoptate, întrucât, conform dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este „[...] *unica autoritate legiuitoare a țării*”. De asemenea Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 203 din 29 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 9 decembrie 1999, a statuat: „Curtea Constituțională nu decide dacă o lege este sau nu este bună, dacă este sau nu este eficientă sau dacă este ori nu este oportună. Numai Parlamentul poate hotărî, în limitele prevăzute în Constituție, asupra conținutului reglementărilor legale și oportunității acestora.”

Autorul excepției mai critică dispozițiile ordonanței și pe motiv că înfrâng principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece, susține acesta, „persoane care sunt în aceeași situație, deposedate fără titlu valabil de imobile aflate în detenția statului, nu împărtășesc aceeași soartă”, exemplificând această susținere printr-o comparație referitoare la cazul unui imobil preluat fără titlu valabil de la stat și aflat în posesia unei societăți aparținând APAPS-ului, unde restituirea în natură este regula, pe când pentru imobilele aflate în posesia unor unități de învățământ, restituirea în natură nu constituie regula.

Și acest aspect a fost rezolvat de Curte în privința imobilelor preluate abuziv. Astfel prin Decizia nr. 43 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, Curtea a statuat că, fiind vorba despre acordarea, prin reglementări legislative, a unor reparații pentru bunuri preluate de stat sau de alte persoane juridice în mod abuziv, dar pe baza unui titlu valabil, în sensul dispozițiilor legale în vigoare la data preluării, legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, precum și a întinderii și a modalității de acordare a acestora.

Dispozițiile ordonanței nu instituie tratament juridic diferit pentru anumite categorii de cetățeni aflați în situații identice, ci au în vedere situația concretă a bunurilor preluate.

Considerentele din această decizie sunt valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții.

Autorul excepției mai critică ordonanța și pe motiv că ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 114 alin. (1) și (4).

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare, această interdicție

decurgând direct din textul constituțional. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de alin. (4) al art. 114 din Constituție, referitor la ordonanțele de urgență, „deoarece cazul excepțional ce impune adoptarea unor măsuri urgente pentru salvagardarea unui interes public ar putea reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice, nu numai ordinare, care, dacă nu ar putea fi adoptată, interesul public avut în vedere ar fi sacrificat, ceea ce este contrar finalității constituționale a instituției” (Decizia Curții Constituționale nr. 34/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998). De asemenea, Curtea a mai statuat că ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern în temeiul unei prevederi constituționale, care permite Guvernului, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional.

Consecventă acestei jurisprudențe, Curtea a mai reținut că posibilitatea Guvernului ca, în cazuri excepționale, să poată adopta ordonanțe de urgență, în mod limitat, chiar în domeniul rezervat legii organice, nu poate echivala cu un drept discreționar al Guvernului și, cu atât mai mult, această abilitare constituțională nu poate justifica abuzul în emiterea ordonanțelor de urgență. Emiterea de către executiv a ordonanțelor de urgență trebuie să fie, în fiecare caz, justificată de existența unor situații excepționale, care impun adoptarea unor reglementări urgente. În acest sens Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995, referindu-se la cazul excepțional, de care depinde legitimitatea constituțională a emiterii unei ordonanțe de urgență, a statuat că acesta este definit în raport de „necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public”.

Nici în acest caz nu sunt temeiuri pentru a se renunța la această jurisprudență.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia ordonanța criticată ar contraveni prevederilor art. 135 alin. (6) din Constituție, Curtea urmează a observa că scopul Legii nr. 10/2001 este restituirea, în natură sau prin echivalent valoric, a imobilelor preluate în mod abuziv de către stat. Întrucât persoanele în cauză nu au calitatea de proprietari în momentul solicitării restituirii, principiul constituțional al garantării proprietății funcționează în condițiile existenței titlului de proprietate eliberat cu respectarea dispozițiilor legale, astfel încât acest principiu poate fi invocat în atare condiții.

În fine, Curtea constată că asupra constituționalității unor dispoziții din Legea nr. 10/2001, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002, Curtea s-a mai pronunțat. Astfel, prin Decizia nr. 246 din 10 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 28 iulie 2003, și prin Decizia nr. 316 din 17 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 8 august 2003, Curtea a statuat că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 nu contravin dispozițiilor constituționale privind proprietatea.

Față de cele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor titlului I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, excepție ridicată de Elena Ecaterina Popescu în Dosarul nr. 10.309/2001 al Tribunalului Iași.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normelor de conservare și restaurare a bunurilor culturale mobile clasate

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele de conservare și în anexa care face parte integrantă din prezenta restaurare a bunurilor culturale mobile clasate, prevăzute hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul culturii și cultelor,
Răzvan Theodorescu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 18 decembrie 2003.
Nr. 1.546.

ANEXĂ

NORME

de conservare și restaurare a bunurilor culturale mobile clasate

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele Norme de conservare și restaurare a bunurilor culturale mobile clasate, denumite în continuare

norme, reglementează condițiile de efectuare a operațiunilor de conservare și restaurare a bunurilor culturale mobile.

Art. 2. — În înțelesul prezentelor norme, următorii termeni reprezintă:

a) *conservarea preventivă* — un ansamblu de activități cu caracter permanent, având ca scop contracararea

acțiunii tuturor factorilor care intervin în mecanismul proceselor de deteriorare sau de distrugere a bunurilor culturale mobile, care pot fi efectuate de un conservator acreditat;

b) *conservarea curativă* — un ansamblu de măsuri menite să contracareze efectele degradărilor fizice, chimice și biologice asupra bunurilor culturale mobile, care pot fi efectuate numai de un restaurator acreditat;

c) *restaurarea* — o intervenție competentă cu mijloace adecvate asupra unui bun cultural mobil, cu scopul de a stopa procesele de deteriorare, de a păstra cât mai mult posibil din original și din semnificația inițială a obiectului asupra căruia se intervine.

CAPITOLUL II

Conservarea bunurilor culturale mobile clasate

Art. 3. — Valorificarea expozițională, temporară sau permanentă, a bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național mobil se face numai în spații corespunzătoare. Oricare ar fi motivele invocate, nu se admite amplasarea, chiar pentru perioade scurte, a unor bunuri culturale mobile în spații care nu corespund condițiilor prevăzute de prezentele norme.

Art. 4. — Se consideră corespunzător spațiul care îndeplinește următoarele condiții:

a) este salubru;

b) are stabilitate microclimatică:

- umiditatea relativă, denumită în continuare *U.R.*, trebuie să fie cuprinsă în general între 50—65%. Pentru obiecte foarte sensibile, pentru care din anamneză se cunoaște că și-au creat un echilibru la alte valori ale *U.R.*, se vor crea condiții în consecință (eventual locale);

- temperatura nu trebuie să depășească 22°C, urmărindu-se permanent corelarea acesteia cu *U.R.*;

c) pentru un spațiu nou construit, renovat sau restaurat, trebuie să treacă cel puțin 3—6 luni de la terminarea lucrărilor, timp necesar pentru asigurarea stabilizării microclimatului interior;

d) nivelul iluminării bunurilor de natură organică, reglat în funcție de gradul lor de sensibilitate la degradarea fotochimică, să nu depășească nivelul maxim admis de lucși x ore anual. În general se recomandă următoarele valori ale iluminării: 50—80 lucși pentru cărți, documente, miniaturi, acuarele, grafică, textile, lemn pictat, os, fildeș, specimene de istorie naturală, 150—200 lucși pentru picturi și obiecte din lemn, iar componenta UV emisă de sursele de iluminat nu trebuie să depășească 75 $\mu\text{W}/\text{lm}$ (microwatt/lumen);

e) este lipsit de noxe provenite din pulberi sau gaze nocive;

f) instalațiile de iluminat, încălzire, apă și canal sunt în bună stare, au fost temeinic verificate și funcționează în mod corespunzător;

g) asigură securitatea bunurilor expuse;

h) îndeplinește totalitatea condițiilor impuse de reglementările în vigoare privind prevenirea și combaterea incendiilor.

Art. 5. — Expunerea bunurilor culturale mobile este condiționată de starea lor de conservare. Se interzice expunerea bunurilor care nu sunt în stare bună de conservare sau prezintă aspecte de degradare evolutivă.

Art. 6. — Folosirea bunurilor culturale mobile în activitatea expozițională se face cu stricta respectare a

cerințelor de conservare. Pentru aceasta organizatorii expozițiilor trebuie să respecte următoarele prevederi:

a) proiectarea prealabilă a oricărei expoziții; proiectul trebuie să indice locul obiectelor în sala de expoziție, poziția și tehnica concretă în care acestea vor fi etalate; elaborarea proiectului trebuie să se facă în echipă cu structură multidisciplinară (muzeograf, arhitect, conservator, restaurator);

b) la alegerea soluțiilor de etalare se interzic: tensionarea obiectelor (pe cât posibil, acestea trebuie așezate în poziții de repaus), faldarea, împăturirea, agățarea punctiformă, baterea în cuie, folosirea benzilor adezive, lipirea documentelor și a lucrărilor de grafică artistică, plasarea obiectelor în imediata apropiere a surselor de iluminat, încălzit, deasupra elementelor de calorifer;

c) etalarea obiectelor în sălile de expoziție trebuie făcută numai în momentul în care s-au terminat lucrările de pregătire a spațiilor, inclusiv montarea mijloacelor de etalare: vitrine, panouri, postamente;

d) după ce au fost conservate sau restaurate, obiectele se pregătesc pentru etalare în spații speciale de tranzit, de unde sunt aduse pe rând în săli și montate în locurile indicate în proiect. Se interzic: aducerea obiectelor în săli cu mult timp înainte de etalare, întinderea lor pe pardoseală, precum și căutarea variantei optime de expunere.

Art. 7. — Obiectele susceptibile degradării de orice natură se protejează prin asigurarea condițiilor care să prevină acțiunea tuturor factorilor de risc. Ele vor fi etalate în casele neutre din punct de vedere chimic, din materiale securizate, care în cazul spargerii să nu degradeze mecanic obiectul expus.

Art. 8. — Protejarea obiectelor din expunerea liberă (picturi, piese de mobilier, sculptură) împotriva atingerii acestora de către vizitatori se poate realiza prin montarea unor elemente de distanțare.

Art. 9. — Operațiunile de mânăuire, transport și etalare a exponatelor se supraveghează de către conservator. Șeful secției, respectiv comisarul expoziției, răspunde, în condițiile legii, de asigurarea condițiilor necesare pentru ca amenajarea expoziției să se desfășoare potrivit cerințelor conservării științifice.

Art. 10. — Deținătorii de bunuri care fac parte din patrimoniul cultural național mobil au obligația să asigure supravegherea spațiilor expoziționale pentru prevenirea sustragerii sau distrugerii bunurilor expuse. În acest scop deținătorii de bunuri culturale mobile vor elabora norme și atribuții interne, adaptate de la caz la caz, în care se vor prevedea măsuri privind supravegherea, regimul de gestionare și administrare a bunurilor și spațiilor aferente.

Art. 11. — Depozitarea bunurilor culturale mobile se face în spații corespunzătoare în scopul asigurării condițiilor optime de conservare. Organizarea depozitului trebuie precedată de alegerea spațiului și de determinarea calității acestuia. Spațiul de depozitare trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să fie salubru și stabil din punct de vedere al microclimatului. Valorile *U.R.* trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute pentru expunere. Clădirea trebuie să beneficieze de o bună izolare termică, condiție a unei temperaturi constante. Orice temperatură cuprinsă între 1—18°C este acceptată, cu condiția stabilității sale, iar

U.R. să se încadreze în limitele optime prevăzute pentru obiectele depozitate;

b) proiectul și amenajarea depozitelor să fie avizate de un conservator acreditat, conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 12. — Amplasarea sau așezarea bunurilor culturale mobile se face separat, potrivit naturii materialelor, tipului morfologic și formatului sau dimensiunii tip, conform principiului tipodimensionării, luându-se inclusiv măsuri de prevenire a efectelor provocate de seisme.

Art. 13. — Organizarea depozitului implică parcurgerea obligatorie a următoarelor etape:

a) codificarea încăperilor;
b) efectuarea inventarului;
c) etichetarea obiectelor;
d) măsurarea obiectelor;
e) stabilirea tipurilor morfologice;
f) stabilirea formatelor;
g) stabilirea modului de așezare a obiectelor prin elaborarea modelului grafic și matematic al modulelor de depozitare;

h) calcularea necesarului de spațiu și proiectarea acestuia;

i) proiectarea mobilierului de depozit;
j) elaborarea catalogului topografic și a celorlalte forme de organizare a informației de orice natură privind regăsirea obiectului.

Art. 14. — (1) Mobilierul din spațiile de depozitare trebuie să răspundă următoarelor cerințe generale:

a) să fie funcțional, să asigure cele mai bune condiții de protejare, așezare, acces și mânăuire a obiectelor;

b) să fie adaptat parametrilor fizici, morfologici și dimensionali ai obiectelor;

c) să fie simplu și confecționat din materiale compatibile cu bunurile culturale mobile care urmează să fie depozitate.

(2) În același timp cu proiectarea mobilierului trebuie să se conceapă și mijloacele și dispozitivele de acces și mânăuire a bunurilor culturale mobile plasate în partea superioară a modulelor de depozitare.

Art. 15. — Introducerea bunurilor culturale mobile într-un spațiu de depozitare este condiționată de:

a) uscarea completă a spațiului nou construit, renovat sau restaurat;

b) curățarea, dezinfectarea și dezinsectizarea generală a spațiului și a modulelor de depozitare (în anumite cazuri chiar deratizarea spațiilor);

c) dezinfectarea, dezinsectizarea și conservarea obiectelor prin curățări, consolidări, deplieri, întinderi;

d) plasarea obiectelor în spații închise — cutii, dulapuri, ori de câte ori este posibil; dacă se optează pentru expunerea liberă, acestea trebuie protejate împotriva depunerilor de impurități, în special de praf.

Art. 16. — (1) Depozitarea bunurilor culturale mobile trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să asigure stabilitatea necesară, precum și o stare de repaus complet;

b) accesul la oricare dintre obiectele plasate în același micromodul să nu afecteze starea acestora;

c) la obiectele așezate unele lângă altele nu se admit suprapuneri decât în cazul textilelor plate, ușoare (2—3 piese), documentelor și operelor grafice (cel mult 10 piese, separate cu materiale neutre);

d) cartonul sau hârtia folosită pentru confecționarea paspartuurilor, plicurilor, cutiilor, pentru depozitarea graficii, documentelor, clișeelor trebuie să fie neutră (pH 7,00);

e) pictura pe pânză se depozitează în poziție verticală pe montanți; dacă montanții sunt mobili, se vor lua măsuri pentru prevenirea trepidațiilor și a șocurilor mecanice;

f) dacă picturile sunt depozitate pe rafturi compartimentate, nu se depozitează în același compartiment două sau mai multe lucrări, iar lățimea compartimentului trebuie să fie mai mare decât lățimea lucrării care se introduce, astfel încât aceasta să stea ușor înclinată (10—15°);

g) picturile pe lemn se depozitează în poziție orizontală, pe blaturi mobile;

h) documentele volante se introduc în plicuri din hârtie transparentă, iar plicurile, câte 10—12, în cutii din carton neacid;

i) cărțile din fondul vechi și rar, legate în piele sau cu ferecătură metalică, se așază, de asemenea, separat, în poziție orizontală;

j) studierea, cercetarea, fotografierea și filmarea bunurilor culturale mobile depozitate se efectuează, sub supravegherea gestionarului-conservator, într-un spațiu anume amenajat.

(2) Se interzic:

a) depozitarea obiectelor pe pardoseală (chiar temporar), rezemarea obiectelor de sursele de încălzire, de piese de mobilier sau de alte corpuri din spațiul respectiv;

b) depozitarea clișeelor și a fotografiilor în incinta atelierului foto sau în spații umede;

c) folosirea spațiului de depozitare pentru alte activități;

d) introducerea și depozitarea altor obiecte (materiale străine de specificul muzeului), precum și consumul și păstrarea alimentelor în incinta depozitului de bunuri culturale mobile.

Art. 17. — Accesul în depozitele de obiecte muzeale se face în baza prevederilor regulamentelor de ordine interioară stabilite de fiecare instituție și a prezentelor norme.

Art. 18. — Pentru realizarea evidenței operative a mișcării bunurilor culturale mobile și pentru o corectă analiză cauzală a modificărilor stării acestora, se introduce la fiecare depozit un registru de evidență, în care se consemnează: natura activității în care este implicat obiectul (filmare, fotografiere, expunere, cercetare), durata, perioada, condițiile de microclimat ale noului spațiu, cine îl ia în primire sub semnătură.

Art. 19. — Deținătorii de bunuri culturale mobile sunt obligați să instruiască temeinic personalul care, prin atribuții, vine în contact cu acestea, le mânăuiește în spațiile de expunere, depozitare sau de tranzit.

Art. 20. — (1) Pe timpul mânăuirii, ambalării și transportării bunurilor culturale mobile se va avea în vedere ca toate operațiunile de mânăuire și transport intern să se facă sub supravegherea conservatorului colecției/secției/muzeului.

(2) În timpul manipulării bunurilor culturale mobile se interzic:

a) mânăuirea obiectelor cu mâinile neprotejate (fără mănuși) și fără echipament de lucru adecvat (halat);

b) târârea obiectelor;

c) așezarea lor direct pe pardoseală, sprijinirea de piese de mobilier, calorifere, sobe, uși, ferestre, pereți;

d) atingerea feței/spatelui picturilor;

e) mânuirea sculpturilor și a pieselor de mobilier prin apucarea, presarea sau tensionarea protuberanțelor/proeminențelor;

f) transportarea cu același mijloc (cărucior, cutie, coș) a obiectelor cu structuri și mărimi diferite;

g) mișcarea obiectelor mari și grele fără a dispune de echipe de lucru corespunzătoare specificului operațiunii;

h) transportarea mai multor obiecte în același timp de către o singură persoană;

i) mișcarea obiectelor în alte încăperi, fără examinarea prealabilă a stării lor de conservare;

j) coborârea obiectelor mari (ca masă sau volum) aflate la o anumită înălțime în dulapuri, pe rafturi, postamente, folosindu-se mijloace improvizate și fără stabilitate bună.

Art. 21. — (1) Itinerarea bunurilor culturale mobile necesare organizării expozițiilor în țară sau peste hotare se realizează în conformitate cu prevederile prezentelor norme.

(2) Instituția care organizează expoziția încheie un protocol/contract cu deținătorul de la care împrumută bunurile culturale mobile, în cadrul căruia se stabilesc condițiile împrumutului.

(3) Protocolul/contractul prevăzut la alin. (2) trebuie să cuprindă prevederi referitoare la:

a) durata, locul și scopul acțiunii;

b) parametrii microclimatici care trebuie asigurați pe tot parcursul itinerării, respectiv transport, depozitare și expunere;

c) măsurile necesare pentru securitatea obiectelor pe toată durata împrumutului, respectiv sisteme și instalații antifurt, antiincendiu și pentru prevenirea efectelor provocate de seisme;

d) numele și calitatea persoanei care asigură ambalarea și transportul, precum și atribuțiile și responsabilitățile acesteia;

e) numele și calitatea persoanei care însoțește transportul, precum și atribuțiile și responsabilitățile acesteia;

f) numele și calitatea persoanei care semnează pentru primire, precum și atribuțiile și responsabilitățile acesteia;

g) locul de depozitare și protejare a ambalajelor;

h) obligativitatea informării unității organizatoare și a deținătorului asupra oricărui incident sau accident privind obiectele împrumutate și asupra eventualelor modificări în starea de conservare a obiectelor, cu precizarea cauzelor care le-au generat;

i) alte prevederi menite să asigure protecția corespunzătoare a bunurilor.

(4) Cu cel puțin 6 luni înaintea deschiderii unei expoziții, unitatea organizatoare întocmește lista bunurilor culturale mobile propuse pentru expunere, solicitându-se laboratoarelor de profil autorizate examinarea stării lor de conservare.

(5) Specialiștii nominalizează bunurile culturale mobile a căror stare de conservare face imposibilă expunerea lor și pe cele care pot fi expuse, dar asupra cărora trebuie intervenit în prealabil, indicând și durata operațiunilor respective.

(6) Obligația de a ambala bunurile culturale mobile în tranzit se stabilește prin protocol/contract între părțile interesate, precizându-se cine asigură această operațiune.

(7) Examinarea bunurilor culturale mobile, ambalarea și însoțirea transportului se asigură de către personalul autorizat/curier, stabilit prin protocol/contract.

(8) Bunurile culturale mobile se transportă numai cu servicii specializate și însoțite de un conservator sau restaurator, iar, după caz, și de personalul de pază.

Art. 22. — Pentru fiecare bun cultural mobil împrumutat și itinerat se întocmește documentația stării de conservare, după cum urmează:

a) fișa de conservare, care va cuprinde descrierea exactă a stării de conservare a obiectului, recomandări speciale de expunere, ambalare, mânuire, transport. Dacă expoziția se itinerează în străinătate, fișa de conservare trebuie să aibă un duplicat într-o limbă de circulație internațională;

b) fotografiile de ansamblu ale obiectului, cu dimensiuni de 18/24 cm, și fotografiile de detaliu, după caz.

Art. 23. — (1) Ambalarea se realizează în raport cu particularitățile morfologice și cu proprietățile fizico-mecanice ale bunurilor culturale mobile implicate, trebuind să asigure protecția deplină a obiectelor împotriva următorilor factori de risc:

a) variații microclimatice, în special fluctuații ale U.R.;

b) pătrunderea lichidelor și a gazelor nocive;

c) șocuri și trepidații;

d) degradări mecanice.

(2) Materialele folosite trebuie să fie compatibile cu proprietățile fizico-chimice ale bunurilor culturale mobile.

(3) Se va asigura stabilitatea bunului cultural mobil în interiorul containerului și a acestuia în mijlocul de transport.

Art. 24. — (1) Filmarea/fotografierea cu scop comercial sau documentar a bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național mobil, aflate în proprietatea publică a statului, poate fi executată numai cu acordul scris al titularului dreptului de administrare și cu avizul Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor și aprobarea Ministerului Culturii și Cultelor, precum și cu respectarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În acest scop deținătorul va înainta o cerere însoțită de o copie a contractului întocmit cu solicitantul, prin care se solicită aprobarea pentru fotografierea/filmarea bunurilor culturale mobile.

(3) Deținătorul bunului (bunurilor) cultural mobil căruia i s-a solicitat fotografierea studiază oportunitatea solicitării, examinează starea de conservare a bunului (bunurilor) respectiv, precum și implicațiile efectelor filmării/fotografierii asupra acestuia și își exprimă acordul în scris cu privire la filmare/fotografiere pentru fiecare caz în parte.

(4) Cererea se trimite spre aprobare direcției de specialitate din cadrul Ministerului Culturii și Cultelor, care îi va comunica deținătorului hotărârea.

(5) Deținătorul instruieste echipa de filmare/fotografiere asupra condițiilor în care aceasta are acces în instituție și la bunurile culturale mobile, asupra regulilor generale de securitate care trebuie respectate privind zonele de acces și folosirea instalațiilor, precum și asupra altor condiții menite să prevină degradarea obiectelor ca urmare a prezenței și activității echipei de filmare/fotografiere.

(6) Filmarea/fotografierea bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național mobil se face în prezența conservatorului colecției/secției/muzeului, care va decide asupra condițiilor optime de lucru pentru a nu se produce deteriorări.

(7) Nu se aprobă filmarea/fotografierea bunurilor din patrimoniul cultural național mobil în următoarele cazuri:

a) dacă se apreciază că acțiunea pentru care se solicită aprobarea are un caracter minor în raport cu valoarea obiectului;

b) obiectul nu este în stare bună de conservare, cu excepția fotografiilor necesare activității de conservare-restaurare;

c) există replici de valoare egală sau apropiată care pot substitui originalul, fără ca prin aceasta să se diminueze calitatea reproducerii;

d) fototecile muzeale, arhiva de imagini sau alte instituții posedă clișee utilizabile potrivit scopului urmărit;

e) nu se acceptă filmarea/fotografierea bunurilor din materiale organice care fac parte din patrimoniul cultural național mobil dacă acestea au mai fost filmate/fotografiate pe parcursul unui an.

(8) Persoanele care execută operațiuni de filmare/fotografiere a bunurilor care fac parte din patrimoniul cultural național mobil sunt obligate să utilizeze tehnici adecvate în conformitate cu recomandările privind condițiile de protejare a bunului care urmează să fie filmat/fotografiat.

(9) Filmarea/fotografierea se va consemna, pentru fiecare obiect în parte, în registrul de mișcare a obiectelor din colecția respectivă.

CAPITOLUL III

Restaurarea bunurilor culturale mobile clasate

Art. 25. — Selectarea bunurilor culturale mobile și includerea lor în lista bunurilor propuse pentru restaurare se face în funcție de starea de conservare, valoarea patrimonială și cerințele valorificării expoziționale.

Art. 26. — (1) Înainte de restaurare, bunul cultural mobil este cercetat din punct de vedere fizic, chimic și biologic în laboratorul de investigații, în vederea stabilirii deteriorărilor, cauzelor, factorilor de deteriorare și a metodologiei de restaurare. Corelarea rezultatelor și raportarea acestora la evoluția tehnologiilor trebuie să conducă și la rezolvarea unor probleme de datare și autentificare.

(2) Analizele trebuie să se efectueze, pe cât este posibil, prin metode nedistructive sau microdistructive care nu afectează integritatea bunului cultural mobil.

(3) După finalizarea cercetării, bunul cultural mobil se trimite, împreună cu documentația, la laboratorul de restaurare pentru stabilirea metodologiei de restaurare. Restauratorul întocmește dosarul de restaurare pe care îl prezintă, împreună cu bunul cultural mobil, comisiei de restaurare.

Art. 27. — (1) Comisia de restaurare, stabilită de către conducătorul instituției, se compune din personal de specialitate acreditat conform legii și factori de decizie (directorul instituției, membri ai consiliului științific, șeful laboratorului de restaurare).

(2) Comisia de restaurare analizează, avizează și aprobă metodologia de restaurare și asigură recepția finală a lucrărilor.

(3) Hotărârile comisiei de restaurare sunt obligatorii. Prin aprobarea dată, comisia de restaurare răspunde solidar cu restauratorul, în condițiile legii, în ceea ce privește corectitudinea diagnosticului și a metodologiei de restaurare.

Art. 28. — Responsabilitatea aplicării corecte a metodologiei aprobate revine în totalitate restauratorului.

Art. 29. — (1) Pe timpul efectuării lucrărilor de restaurare se interzic:

a) modificarea metodologiei de restaurare aprobate;

b) întreruperea metodologiei de lucru în mod arbitrar.

(2) Modificările metodologiei de restaurare sunt permise numai cu aprobarea comisiei de restaurare.

Art. 30. — Toate intervențiile la care este supus bunul cultural mobil se consemnează în documentația de restaurare, care cuprinde:

a) fișa de evidență;

b) fișa de conservare;

c) documentația restaurărilor anterioare;

d) documentația de investigații;

e) documentația foto;

f) metodologia de restaurare;

g) procesul-verbal al comisiei de restaurare;

h) jurnalul de restaurare.

Art. 31. — Restaurarea bunurilor culturale mobile se efectuează numai de către restauratori acreditați conform legii, în cadrul organizat al laboratoarelor și atelierelor de profil acreditate potrivit legii.

Art. 32. — În cursul procesului de restaurare se vor avea în vedere următoarele principii:

a) păstrarea în totalitate a părților originale din obiect. Nici o intervenție nu trebuie să înlăture, să diminueze, să falsifice părți ale obiectului (*Primum non nocere*);

b) folosirea unor materiale similare celor originale sau, dacă nu este posibil, acestea să aibă proprietăți fizico-mecanice cât mai apropiate celor originale (*Compatibilitatea materialelor*);

c) utilizarea unor materiale, substanțe etc. care au fost experimentate, testate în condiții controlate, suficient de riguroase pentru a fi concludente în determinarea incompatibilităților și efectelor secundare;

d) folosirea unor materiale, substanțe reversibile etc. care pot fi îndepărtate ulterior, fără a afecta starea obiectului. Materialele nereversibile se vor folosi numai în situații limită în care utilizarea lor ar constitui singura modalitate de salvare a obiectului;

e) toate intervențiile asupra obiectului, din punctul de vedere al naturii, poziționării, completării zonelor lacunare etc., să se poată observa fie prin examinare directă, fie prin intermediul documentației din dosarul de restaurare (*Lizibilitatea intervențiilor*);

f) nu se vor face completări dacă lipsește mai mult de 50% din original (*Restaurarea se oprește unde începe ipoteza*);

g) urmărirea evoluției stării obiectului restaurat prin efectuarea de controale periodice.

Art. 33. — Actul de restaurare nu-și propune să creeze un bun cultural mobil nou. El urmărește să aducă bunul cultural mobil la o stare, la un aspect care să transmită cât mai complet funcția originală a acestuia.

Art. 34. — Protecția și securitatea bunurilor culturale mobile pe toată durata restaurării revin în sarcina atelierului sau a laboratorului de restaurare, potrivit legii.

Art. 35. — Este interzisă scoaterea bunurilor culturale mobile din atelierul sau laboratorul de restaurare fără acordul scris al deținătorului.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei municipiului Alba Iulia, județul Alba

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema municipiului Alba Iulia, județul Alba, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea elementelor stemei și semnificația acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,

Ioan Rus

Ministrul delegat pentru administrația publică,

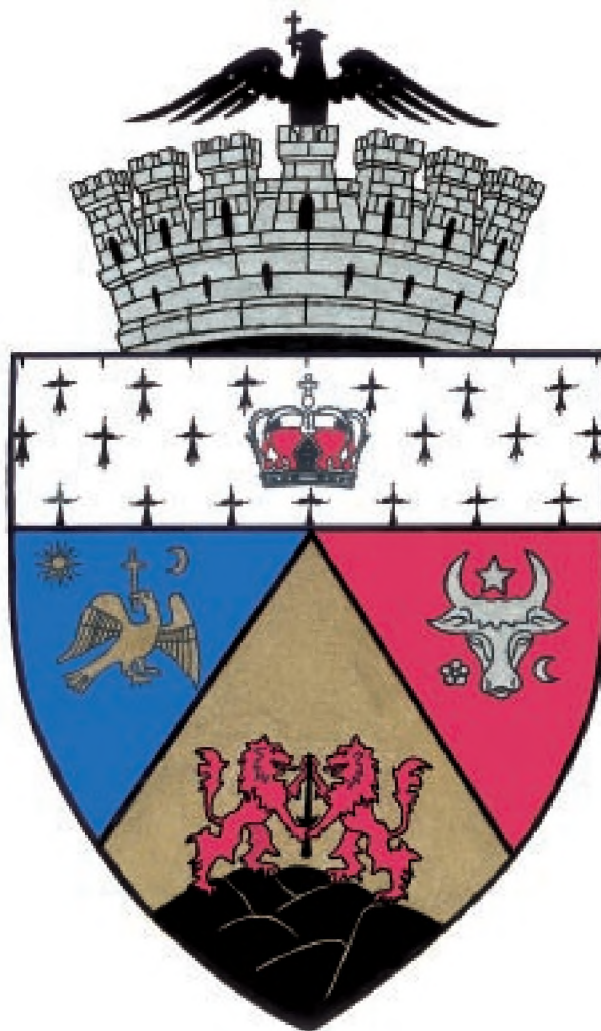
Gabriel Oprea

București, 23 decembrie 2003.

Nr. 1.604.

ANEXA Nr. 1

STEMA
municipiului Alba Iulia, județul Alba

**DESCRIEREA ŞI SEMNIFICAŢIILE
elementelor însumate ale stemei municipiului Alba Iulia, judeţul Alba**

Descrierea stemei:

Stema municipiului Alba Iulia, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut rotunjit cu marginile triunghiulare, scut tăiat în bandă şi în bară, cu trei cartiere.

În primul cartier, de azur, se află pasărea cruciată a Ţării Româneşti, de aur, însoţită de soare în dreapta şi de lună în stânga, tot de aur.

În cartierul doi, în câmp roşu, este reprezentat capul de bour al Moldovei, de argint, însoţit în dreapta de o rază luminoasă şi în stânga de semilună crai nou, tot de argint. Între coarnele bourului se află o stea de argint cu cinci raze.

În vârful scutului, în câmp de aur, pe o terasă neagră din şapte dealuri, se află doi lei rampanţi, afrontaţi, de culoare roşie, ţinând între labe o spadă neagră.

În şef, în câmp de hermină, se regăseşte coroana de oţel a României, în culoare naturală.

Scutul este surmontat de o acvilă cruciată ieşind.

Semnificaţiile elementelor însumate:

Coroana din şef, plasată pe hermină, este coroana României. Ea aminteşte atât de independenţa României, obţinută în anul 1877, cât şi de înfăptuirea Marii Uniri în anul 1918.

Acvila cruciată, capul de bour şi leii rampanţi sunt simbolurile tradiţionale pentru provinciile României, a căror unitate s-a desăvârşit în anul 1918.

Acvila cruciată aflată pe coroana murală semnifică rangul de capitală a Principatelor Unite în timpul lui Mihai Viteazul şi este semnul distinctiv adoptat pentru toate localităţile, foste capitale ale românilor, în decursul istoriei.

Coroana murală cu şapte turnuri crenelate semnifică faptul că localitatea are rangul de municipiu reşedinţă de judeţ.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

**pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 312/2003
privind producerea şi valorificarea legumelor de câmp**

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 29 din Legea nr. 312/2003 privind producerea şi valorificarea legumelor de câmp,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 312/2003 privind producerea şi valorificarea legumelor de câmp, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor şi mediului,

Petre Daea,

secretar de stat

Ministrul finanţelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

Bucureşti, 23 decembrie 2003.

Nr. 1.614.

ANEXĂ

N O R M E M E T O D O L O G I C E

de aplicare a Legii nr. 312/2003 privind producerea şi valorificarea legumelor de câmp

CAPITOLUL I

Criteriile de clasificare a legumelor de câmp

Art. 1. — (1) Clasificarea speciilor legumicole are la bază:

- a) criteriile botanice;
- b) durata vieţii plantelor;

- c) particularităţile părţii comestibile;
- d) cerinţele faţă de factorii de mediu şi tehnologiile aplicate;

e) capacitatea de menţinere a calităţii legumelor.

(2) Clasificarea botanică se bazează pe caracterele şi pe însuşirile speciilor legumicole şi zona lor de origine. În funcţie de aceste criterii, speciile de legume sunt grupate

în genuri, familii, ordine și altele asemenea, caracterizate prin caractere și însușiri asemănătoare.

(3) Clasificarea după durata vieții plantelor se realizează după intervalul de timp de la semănatul plantelor până la obținerea de noi semințe. În funcție de acest criteriu speciile legumicole se grupează în:

- a) anuale;
- b) bienale;
- c) multianuale sau perene.

(4) Clasificarea în funcție de partea comestibilă a plantelor grupează plantele legumicole în: legume rădăcinoase, legume frunzoase, legume de la care se consumă pețiolul frunzelor, legume pentru tulpini îngroșate, legume pentru fructe, legume bulboase, legume de la care se consumă mugurii, legume de la care se consumă inflorescențele, legume de la care se consumă lăstarii etiolați și altele asemenea.

(5) Clasificarea legumelor în funcție de cerințele plantelor față de factorii de mediu și tehnologia aplicată cuprinde: legume rădăcinoase, legume bulboase, legume verdețuri sau legume frunzoase, legume din grupa verzei, legume solano-fructoase, legume păstăioase, legume bostănoase, plante aromatice și condimentare, legume perene. Speciile de legume cuprinse în aceste grupe au cerințe asemănătoare față de factorii de vegetație, iar tehnologia lor de cultură este relativ asemănătoare.

(6) Clasificarea speciilor de legume în funcție de capacitatea de menținere a însușirilor de calitate a recoltei este dată de gradul de perisabilitate a părții comestibile. În funcție de acest criteriu distingem:

- a) legume excesiv de perisabile;
- b) legume foarte perisabile;
- c) legume perisabile;
- d) legume puțin perisabile.

CAPITOLUL II

Zonarea speciilor legumicole

Art. 2. — (1) Prin *zonarea speciilor legumicole* se înțelege repartizarea teritorială a culturilor de legume pe baza interdependenței unor factori care favorizează sau limitează posibilitățile de valorificare a potențialului biologic, imprimând legumiculturii un pronunțat caracter zonal.

(2) În România sunt delimitate 3 zone de producere a legumelor.

a) Zona I este cea mai mare — circa 50% din suprafața totală ocupată cu legume — și asigură cele mai bune corelații dintre cerințele speciilor — soiuri și hibrizi de legume cu factorii naturali și cuprinde două subzone:

— subzona I, cu un climat de stepă, cu 400—500 mm precipitații anuale, cu temperatura medie anuală de 10—11°C, cu soiuri în cea mai mare parte de tip cernoziom și soluri aluvionare cu fertilitate ridicată sau soluri brun deschise de stepă. Această subzonă acoperă partea de sud-est a țării — Câmpia Băileștilui, Boianului, Burnășului și Bărăganului, Lunca Dunării și Dobrogea și cuprinde județele Dolj, Olt, Teleorman, Giurgiu, Călărași, Ialomița, partea de sud a județului Buzău, Brăila, Galați, Tulcea, Constanța și partea de sud a județului Mehedinți. Subzona I asigură condiții climatice și de irigare pentru toate speciile legumicole și îndeosebi pentru cele pretențioase la căldură: ardei, pătlăgele vinete, tomate, castraveți, pepeni, fasole și altele asemenea;

— subzona a II-a, caracterizată prin precipitații medii anuale cuprinse între 550 și 650 mm, temperaturi medii anuale de 10,5—11°C, umiditate relativă de 65—75% și soluri de tip cernoziom, brune de pădure, de luncă,

lăcoviști și nisipuri solificate. Ocupă Câmpia de Vest a Banatului și Crișanei, incluzând județele Timiș, Arad și Bihor. În această subzonă se pot cultiva majoritatea speciilor legumicole.

b) Zona a II-a cuprinde dealurile subcarpatice joase din nordul Olteniei — partea de nord a județului Mehedinți, județele Gorj și Vâlcea, Muntenia — județele Argeș, Dâmbovița, Prahova și nordul județului Buzău, Câmpia Moldovei cu spațiul cuprins între Siret și Prut și luncile aflate la confluența cu unii afluenți ai Siretului — județele Vrancea, Bacău, Vaslui, Neamț, Iași, Botoșani și Suceava, lunca Mureșului, Arieșului, Someșului, cursul inferior al Târnavelor, valea Crișurilor, județele Caraș-Severin, Satu Mare și parțial Sălaj, Bistrița-Năsăud, Cluj, Alba, Mureș și Hunedoara. Din punct de vedere climatic se caracterizează prin temperaturi medii anuale de 9—10°C, precipitații medii anuale de 450—550 mm, umiditatea relativă de 65—80%. Solurile predominante sunt cele brune. Zona a II-a ocupă circa 30% din suprafața totală cultivată de legume, principalele culturi fiind cele din grupa verzei, rădăcinoasele, bulboasele și tomatele.

c) Zona a III-a ocupă circa 20% din suprafața de legume a României și se caracterizează prin temperaturi medii anuale de 8—8,7°C, precipitații medii anuale de 600—650 mm și o umiditate relativă medie a aerului cuprinsă între 57% și 65%. Zona a III-a acoperă regiuni de dealuri din Transilvania — o parte a județelor Alba, Cluj, Sălaj, Bistrița-Năsăud, Mureș, Hunedoara și județele Brașov, Maramureș, Sibiu și Covasna. Principalele tipuri de sol sunt cele brune de pădure slab sau mediu podzolite și aluvionare. În această zonă se cultivă în special legumele rădăcinoase, vărzoase și bulboase, iar în anumite microzone se cultivă și castraveți, fasole de grădină și mazăre de grădină.

(3) Microzonarea este un subsistem al zonării care conturează arealul unor culturi legumicole la scară redusă. Microzonarea este impusă de amplitudinea variației factorilor pedoclimatici și social-economici specifici unei zone.

În cadrul oricărei zone există suprafețe de teren care sunt avantajoase pentru cultura legumelor dintr-o anumită categorie ca urmare a expoziției sau protejării naturale.

La stabilirea microzonelor se ține cont, pe lângă condițiile de mediu, și de elementele social-economice, deoarece acestea se manifestă pregnant atât prin gradul de specializare a forței de muncă, cât și prin puterea economică a fiecărei proprietăți agricole.

Lucrările de zonare stau la baza concentrării, profilării și specializării producției de legume.

(4) Delimitarea zonelor și actualizarea lucrărilor de zonare și microzonare a speciilor de legume se efectuează de Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului împreună cu Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și institutul de specialitate din domeniu, prin colective de specialiști stabilite prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului.

CAPITOLUL III

Definirea și caracteristicile produselor prelucrate

Art. 3. — Organizarea comună a piețelor de legume prelucrate se va realiza pentru următoarele produse:

a) legumele congelate, neprelucrate sau preparate prin fierbere ori la abur;

b) legumele provizoriu conservate cu ajutorul gazului de dioxid de sulf, în apă sărată, în apă sulfurată sau cu

ajutorul altor soluții de conservare, care nu pot fi destinate în această stare consumului imediat;

c) legumele uscate, întregi, tăiate în bucăți sau felii, măcinate ori pudră, fără a fi în alt fel prelucrate, cu excepția cartofilor deshidratați în mod artificial și care nu sunt destinați consumului uman;

d) ardeii dulci uscați, nemăcinați și nezdobiți;

e) legumele și alte părți de plante care urmează a fi conservate cu ajutorul oțetului sau acidului acetic;

f) tomatele preparate sau conservate altfel decât cu ajutorul oțetului ori acidului acetic;

g) ciupercile sau trufele preparate ori conservate altfel decât cu ajutorul oțetului sau acidului acetic;

h) alte legume preparate sau conservate altfel decât cu ajutorul oțetului sau acidului acetic, congelate;

i) alte legume preparate sau conservate altfel decât cu ajutorul oțetului sau acidului acetic, necongelate.

Art. 4. — (1) Conservele de legume trebuie să aibă gustul și mirosul plăcut, caracteristica legumelor predominante, fără gusturi și mirosuri străine.

(2) Materiile prime și materialele auxiliare folosite la fabricarea conservelor de legume trebuie să corespundă standardelor de produs și reglementărilor sanitare în vigoare.

(3) Din punct de vedere microbiologic, conservele de legume trebuie să corespundă normelor sanitare în vigoare.

(4) Conținutul în metale grele și pesticide existente în produs trebuie să se încadreze în normele sanitare în vigoare.

Art. 5. — Produsele destinate prelucrării industriale a legumelor trebuie să corespundă Normelor privind calitatea legumelor proaspete și procesate în România și standardelor de comercializare din Uniunea Europeană, care dobândesc caracter de obligativitate.

CAPITOLUL IV

Condițiile de producere și valorificare a legumelor, pepenilor și ciupercilor cultivate, în stare proaspătă sau industrializată și normele de comercializare

Art. 6. — Direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București transmit Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, la cererea acestuia, următoarele informații despre legumele de câmp:

a) notificare privind intențiile de cultivare, pe produs și, dacă este cazul, pe varietate — soi;

b) notificare privind însămânțările și răsadurile;

c) notificare privind suprafețele totale cultivate, pe produs și, dacă este posibil, pe varietate — soi;

d) notificare privind cantitățile anticipate și datele probabile de recoltare, pe produs și, dacă este posibil, pe varietate — soi;

e) notificări periodice privind cantitățile recoltate și stocurile disponibile, pe varietate — soi;

f) informații despre capacitățile de depozitare;

g) informații privind alegerea semințelor ce urmează a fi folosite conform destinației preconizate — piața de produse proaspete sau prelucrate industrial;

h) informații privind comercializarea;

i) date specificate pentru începutul recoltării, amplasare și comercializare;

j) calitatea minimă și cerințele privind dimensiunile;

k) prepararea, prezentarea, ambalarea și marcarea în prima etapă de comercializare;

l) indicarea originii produselor;

m) informații privind protecția mediului;

n) folosirea de îngrășăminte artificiale și naturale;

o) folosirea de produse fitofarmaceutice și alte metode de protecție a culturilor;

p) un conținut rezidual maxim de produse fitofarmaceutice și îngrășăminte în legume;

r) reguli de îndepărtare a produselor secundare și a materialelor uzate;

s) reguli de distrugere a produselor retrase de pe piață.

Art. 7. — Organizarea comună a pieței legumelor acoperă următoarele produse:

a) tomate proaspete sau refrigerate;

b) ceapă, ceapă eșalotă, usturoi, praz și alte aliacee proaspete sau refrigerate;

c) varză, conopidă, gulii și alte legume comestibile din familia brassicaceae, proaspete sau refrigerate;

d) salată și cicoare proaspete sau refrigerate;

e) morcovi, napi, sfeclă de salată, barba caprei, țelină, ridichi și alte rădăcinoase comestibile similare, proaspete sau refrigerate;

f) castraveți și cornișon, proaspeți sau refrigerati;

g) leguminoase în păstăi sau boabe proaspete ori refrigerate;

h) alte legume, proaspete sau refrigerate;

i) pepeni galbeni, pepeni verzi, papaia proaspeți.

Art. 8. — Comercializarea legumelor la export și a celor provenite din import se realizează în baza legislației în vigoare și a acordurilor internaționale sau negocierilor comerciale multinaționale.

Art. 9. — (1) Produsele care nu corespund standardelor de calitate adoptate nu pot fi expuse spre vânzare, livrate sau comercializate.

(2) În următoarele situații unele produse nu sunt supuse obligației de conformitate cu standardele de calitate sau cu unele dintre dispozițiile acestora:

a) produsele expuse sau oferite spre vânzare, livrate sau comercializate în orice alt mod de către cultivator în piețele angro, în special în piețele de producători situate în zona de producție;

b) produsele transportate din piețele angro către unitățile de sortare, pregătire și ambalare sau către ariile de depozitare situate în aceeași zonă de producție;

c) produsele vândute sau livrate de cultivator către unitățile de sortare, pregătire, ambalare sau către ariile de depozitare ori transportate de la exploatarea sa către aceste unități;

d) produsele transportate de la ariile de depozitare către unitățile de sortare, pregătire, ambalare.

(3) Următoarele produse se exceptează de la respectarea standardelor de calitate:

a) produsele transportate la unitățile de prelucrare;

b) produsele de pe exploatarea producătorului destinate uzului personal;

c) produsele dintr-o regiune dată care sunt vândute prin comerț cu amănuntul în regiunea respectivă, pentru consumul local tradițional, în urma deciziei luate de Inspekția de Stat pentru Controlul Tehnic în Producerea și Valorificarea Legumelor și Fructelor — ISCTPVLF.

Art. 10. — În cazul în care, în urma unei crize puternice de legume pe piață ca urmare a unor calamități, și dacă produsele furnizate cu respectarea standardelor de calitate sunt insuficiente pentru a satisface cererea consumatorilor, pot fi adoptate, în condițiile legii, măsuri de derogare de la standardele aplicabile pe o perioadă limitată, cu aprobarea autorității competente.

Art. 11. — (1) Informațiile solicitate prin standardele de calitate trebuie să fie prezentate în mod lizibil, într-o poziție vizibilă pe una dintre părțile ambalajului, fie imprimare direct pe pachet, astfel încât să nu poată fi șterse, ori pe

o etichetă ce este parte integrantă din ambalaj și bine atașată acestuia.

(2) Pentru produsele de legume și pepeni transportate în vrac și încărcate direct în mijloacele de transport, informațiile solicitate prin standardele de calitate sunt prezentate în documentele ce însoțesc marfa sau sunt expuse într-un loc vizibil în interiorul mijloacelor de transport.

Art. 12. — (1) În stadiul de comerț cu amănuntul, în cazul în care produsele sunt ambalate, informațiile specifice necesare trebuie să fie lizibile și vizibile.

(2) Pentru produsele preambalate se indică greutatea netă, în plus față de informațiile prevăzute de standardele comune de calitate. Pentru produsele vândute în mod normal la bucată, cerința de a indica greutatea netă nu se aplică dacă numărul articolelor poate fi observat clar și ușor, putând fi numărate din exterior, sau în cazul în care acest lucru nu poate fi realizat, dacă numărul este indicat pe etichetă.

(3) Legumele, pepenii și ciupercile comestibile pot fi prezentate spre vânzare și neambalate, cu condiția ca vânzătorul cu amănuntul să expună, pe lângă produsele de

vânzare, un anunț vizibil și lizibil care să indice informațiile caracteristice specificate în standardele de calitate cu privire la:

- a) varietate — soi;
- b) originea produsului;
- c) clasa din care face parte.

Art. 13. — Legumele, pepenii și ciupercile comestibile care se supun standardelor de calitate sunt acceptate pentru importul din țări din afara Uniunii Europene, dacă acestea respectă standardele de calitate sau cel puțin standardele echivalente ale acestora.

Art. 14. — (1) Legumele, pepenii și ciupercile comestibile care se supun standardelor de calitate sunt acceptate pentru export, dacă acestea respectă standardele de comercializare. Se pot face derogări de la standardele stabilite în condițiile în care se respectă cerințele piețelor din țara de destinație.

(2) Înainte de a părăsi punctul vamal al țării, produsele pentru export sunt supuse unei verificări care să ateste respectarea standardelor de calitate.

DECIZII ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIE

cu privire la concentrarea economică realizată de Liberty Media Corporation prin achiziționarea controlului majoritar asupra UnitedGlobalCom Inc.

Președintele Consiliului Concurenței,
în baza:

1. Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;
2. Legii concurenței nr. 21/1996;
3. Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
4. Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței, cu modificările ulterioare;
5. Instrucțiunilor cu privire la calculul cifrei de afaceri în cazurile de comportament anticoncurențial, prevăzute la art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, și în cazurile de concentrare economică;

6. materialelor din dosarul cauzei (RS—345 din 2 octombrie 2003, notificare devenită efectivă la data de 5 noiembrie 2003);

7. notei Departamentului servicii (V₂—2.238 din 26 noiembrie 2003),
luând în considerare că:

1. la data de 18 august 2003 Liberty Media Corporation și membrii fondatori deținători ai pachetului de acțiuni ordinare ale UnitedGlobalCom Inc. clasa B au convenit, prin contractul de schimb de acțiuni, să transfere acțiunile lor societății Liberty Media Corporation în schimbul unor sume de bani și a unui număr de acțiuni clasa A deținute de Liberty Media Corporation. În urma tranzacției Liberty Media Corporation deține 100% din pachetul de acțiuni ordinare clasele B și C, preluând prin urmare controlul unic direct asupra UnitedGlobalCom Inc.;

2. operațiunea realizată de Liberty Media Corporation prin achiziționarea întregului pachet de acțiuni ordinare — clasa B și clasa C — și preluarea controlului unic asupra UnitedGlobalCom Inc. cade sub incidența Legii concurenței nr. 21/1996, fiind o operațiune de concentrare economică ce trebuie supusă controlului Consiliului Concurenței, conform art. 11 alin. (2) lit. b) coroborat cu art. 16 alin. (1) din aceeași lege;

3. cifrele de afaceri realizate de părțile implicate în anul 2002 îndeplinesc condiția de prag valoric prevăzut la art. 15 din Legea concurenței nr. 21/1996, modificat prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 216/2002, respectiv depășesc 100 miliarde lei;

4. pe piețele relevante pe care are loc operațiunea de concentrare economică, piața serviciilor de televiziune prin cablu și piața serviciilor de difuzare angro a canalelor de televiziune, UnitedGlobalCom Inc., prin UPC Romania și UPC Programing BV, și Liberty Media Corporation, prin Discovery, dețin o cotă între 7,32% și 9%;

5. în urma analizei s-a constatat că prin operațiunea de concentrare economică notificată nu se creează sau nu se consolidează o poziție dominantă care ar putea conduce la restrângerea, înlăturarea sau denaturarea semnificativă a concurenței,

D E C I D E:

Art. 1. — În temeiul dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996, se autorizează concentrarea economică analizată, constatând că, deși cade sub incidența legii, nu există motive pentru a fi refuzată.

Art. 2. — Taxa de autorizare, prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, este de 664.636.590 (șase sute șazeci și patru milioane șase sute treizeci și șase mii cinci sute nouăzeci) lei și se va achita în termen de 30 de zile de la comunicare prin ordin de plată tip trezorerie. Pe ordinul de plată se va specifica: Bank RECEIVER — B.C.R. Romania, Cod SWIFT—RNCBROBU, contul 361280051300, deschis la Banca Națională a României — Sucursala Municipiului București, beneficiar Trezoreria Sectorului 1, reprezentând „Taxa autorizare concentrare economică conform Legii nr. 21/1996”. Pe versoul ordinului de plată, la rubrica „Cod cont” se va înscrie „20.17.01.03 — Venituri din taxe și autorizări de

funcționare”. O copie a ordinului de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala Liberty Media Corporation, în termen de 30 de zile de la comunicare.

Art. 4. — Prezenta decizie se aplică de la data comunicării ei de către Secretariatul general al Consiliului Concurenței.

Art. 5. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ.

Art. 6. — Departamentul servicii și Secretariatul general din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări ducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Art. 7. — Prezenta decizie va fi comunicată Liberty Media Corporation, Centerville Road 2711, Ap. 400, Wilmington, Delaware 19808, Statele Unite ale Americii, prin împuternicit: Linklaters Miculitii & Asociații SCPA, str. Nicolae Iorga nr. 8, sectorul 1, București.

Președintele Consiliului Concurenței,
Theodor Valentin Purcărea

București, 27 noiembrie 2003.
Nr. 484.

CONSILIUL CONCURENȚEI

D E C I Z I E

**privind concentrarea economică realizată de Societatea Comercială
„CONSPROIECT” — S.A. Reșița prin dobândirea controlului unic direct asupra
Societății Comerciale „RECONS” — S.A. Reșița**

Președintele Consiliului Concurenței,
în baza:

1. Decretului nr. 1.075 din 21 decembrie 2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;
2. Legii concurenței nr. 21/1996;
3. Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței, cu modificările ulterioare;
4. Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;
5. Instrucțiunilor cu privire la definirea pieței relevante, în scopul stabilirii părții substanțiale de piață;
6. Instrucțiunilor date în aplicarea art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu privire la calculul taxei de autorizare a concentrărilor economice;
7. Notificării concentrării economice înregistrate cu nr. RS—319 din 9 septembrie 2003 la Consiliul Concurenței;
8. actelor și lucrărilor din Dosarul cauzei nr. RS—319 din 9 septembrie 2003;
9. Notei Departamentului bunuri industriale cu privire la concentrarea economică notificată V3—2.203 din 9 noiembrie 2003,

luând în considerare următoarele:

1. concentrarea economică s-a realizat prin preluarea controlului unic direct de către Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița asupra Societății Comerciale „RECONS” — S.A. Reșița, achiziționarea făcându-se prin cumpărarea de la Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului a procentului de 70% din capitalul social, potrivit Contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni nr. TM/24 din 3 august 2003;

2. Contractul de vânzare-cumpărare nr. TM/24 din 3 august 2003 a fost încheiat între Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și consorțiul format din Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița și domnul Giuca Trandafir. În baza Contractului de asociere nr. 2.204 din 7 iulie 2003, încheiat între membrii consorțiului, aceștia au stabilit ca asociatul prim — Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița — să dețină 70% din acțiunile Societății Comerciale „RECONS” — S.A. Reșița, iar asociatul secund — ing. Giuca Trandafir — să dețină diferența de 10,6264%;

3. notificarea a devenit efectivă la data de 11 noiembrie 2003;

4. Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița nu face parte din nici un grup de societăți comerciale;

5. piețele relevante aferente concentrării economice analizate au fost definite ca fiind piața construcțiilor civile din sud-vestul României și piața betoanelor și mortarelor din sud-vestul țării;

6. prin concentrarea economică realizată, segmentul de piață deținut de Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița pe piața construcțiilor civile se mărește cu valoarea cotei de piață deținute de Societatea Comercială „RECONS” — S.A. Reșița pe această piață;

7. pe piețele relevante oferta este reprezentată de Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița și de Societatea Comercială „RECONS” — S.A. Reșița alături de alte societăți comerciale din sud-vestul țării;

8. cererea pe piețele relevante este reprezentată de instituții publice și agenți economici care își desfășoară activitatea în sud-vestul României;

9. prin realizarea operațiunii de concentrare economică, structura pieței nu suferă modificări cu efecte anticoncurențiale;

10. realizarea operațiunii de concentrare economică va conduce la ridicarea calității serviciilor realizate de Societatea Comercială „RECONS” — S.A. Reșița, ca urmare a realizării programului de investiții¹⁾;

11. operațiunea de concentrare economică realizată de Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița prin dobândirea controlului la Societatea Comercială „RECONS” — S.A. Reșița nu creează și nu consolidează o poziție dominantă și nu are ca efect împiedicarea sau denaturarea concurenței;

12. analizând această concentrare economică, se constată că nu se întrevăd posibile efecte cu caracter anticoncurențial pe piață,

DECIDE:

Art. 1. — În conformitate cu dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996 și pct. 124 lit. b) din cap. II partea a II-a din Regulamentul privind autorizarea concentrărilor economice, se autorizează concentrarea economică realizată, constatându-se că, deși operațiunea notificată cade sub incidența legii, nu există motive pentru a fi refuzată.

Art. 2. — Taxa de autorizare prevăzută la art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996 este de 54.674.135 lei și se va plăti cu ordin de plată tip trezorerie la bugetul de stat, în contul nr. 361280011300, deschis la Banca Națională a României — Sucursala județului Caraș-Severin, beneficiar Trezoreria județului Caraș-Severin, cu mențiunea „Taxe și tarife pentru eliberarea de licențe și autorizații de funcționare”. Pe versoul ordinului de plată, în rubrica „Cod cont”, se va înscrie contul nr. 20.17.01.03.

Taxa de autorizare se va plăti în termen de 30 (treizeci) de zile de la data comunicării prezentei decizii. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă neîntârziat Consiliului Concurenței.

Art. 3. — Prezenta decizie devine aplicabilă de la data comunicării acesteia către părți.

Art. 4. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată, conform dispozițiilor art. 52 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ.

Art. 5. — În conformitate cu prevederile art. 62 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiuala Societății Comerciale „CONSPROIECT” — S.A. Reșița.

Art. 6. — Departamentul bunuri industriale și Secretariatul general vor urmări ducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Art. 7. — Prezenta decizie se comunică de către Secretariatul general al Consiliului Concurenței:

Părții achizitoare — Societatea Comercială „CONSPROIECT” — S.A. Reșița

Adresa: Zona Gara Nord Depozite, Reșița, județul Caraș-Severin

Telefon: 0255/210.194

Fax: 0255/221.175.

Președintele Consiliului Concurenței,
Theodor Valentin Purcărea

București, 11 decembrie 2003.
Nr. 514.

¹⁾ Cumpărătorul va efectua din sursele permise de legea în vigoare la data semnării contractului, pe o durată de 3 ani începând cu data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor, investiții pentru dezvoltare în valoare de 210.000 euro (în lei, la cursul de la data efectuării investiției).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
